

[Tove Jørgensen.]

Vi har netop i dag i socialudvalget fået at vide, at det med at genplacere dem efter en 2-årig periode, som man taler om, i virkeligheden er det rene vrøvl, der er ikke sat et eneste menneske af i arbejdsformidlingen til at forsøge at få nogen genplaceret. Der er kun sat 8 konsulenter af til at skaffe folk ud i førtidspensionen, men ikke et menneske til at få dem tilbage. Det er det reelle indhold i den omsorg, man viser de tidligt pensionerede. Især er det kvinderne, der bliver ramt. Mange kvinder vil ryge ud i førtidspension. Det er også dem, der bliver ofre for nedskæringer på daginstitutionsområdet, hvor vi allerede nu kender eksempler på kvinder, der ikke har kunnet genoptage arbejdet, men må gå over på bistandshjælp og har fået nægtet deres arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi de ikke har kunnet få deres børn passet, når de fik tilbudt arbejde. Det er en virkning, der vil blive yderligere forstærket med nedsættelsen af bloktilskuddene, hvor det vil blive endnu vanskeligere for kommunerne at opretholde det nødvendige antal institutionspladser.

Og den gruppe, der bliver ramt allerhårdst, er hele pensionistgruppen. De har ikke fået de skattelettelser, som man har villet give den øvrige del af befolkningen på bekostning af den direkte skat på forbrug. Det har de derimod fået lov til at betale. De dyre dagligvarer er noget, der har ramt pensionisterne, og de store huslejerforhøjelser, som der ikke er dækning for i boligtilskuddene, er også noget, der har ramt pensionisterne. Det er sådan ifølge konsulent for invalide- og pensionistorganisationernes kontaktudvalg Kurt Birk, at pensionerne i 1971 androg 62 pct. af en lønarbejders indkomst. I 1975 var de røget ned på 55,5 pct., og lignende tal gør sig gældende for enlige pensionister. I oktober steg pensionerne med 2,7 pct., men dagligvarerne var steget med 3-4 pct.

Disse problemer kan ikke afvente en pensionsreform, der først kan træde i kraft i 1979. Det er nogle helt presserende problemer, og kommunisterne har stillet forslag om løsning af dem. Det er kun lapperier, vi foreslår. Vi forestiller os ikke andet, end at det er de allernødtørftigste reparationer på nogle påtrængende problemer. Vi mener stadig væk, at en pensionsreform trænger sig på med en gennemgribende revision, ikke alene af pensionsudbetalingerne, men også af beskatnings- og boligspørgsmålene.

Det gælder også på områder inden for invalidepensionen. Vi ved, at de mennesker, der i dag får invalidepensionens mindstebeløb, i virkeligheden ikke under den nuværende krise er i stand til at skaffe sig arbejde. Det er ikke tilfredsstillende, og der må findes løsninger på disse områder.

Vi har også stillet forslag inden for åndssvageforsorgen. Her oplever vi også en gruppe, der må holde for. Der er sket nogle ringe forbedringer efter ombudsmandsrapporterne rundt omkring på de forskellige institutioner, men ikke i nær den udstrækning, der er behov for. Der er stadig væk enormt store personalemangelproblemer, som gør, at de åndssvage ikke kan komme ud, ikke kan blive beskæftiget og ikke kan blive undervist. Det er nogle problemer, der trænger sig på og nødvendigvis må løses i de kommende år, og de kan ikke udsættes på ubestemt tid.

Så kan man godt undre sig over, at der bliver sagt her, når vi vil have nedsat militæruddgifterne, at det skal være en forsikring. Jeg skal lige bemærke, at vi forestiller os ikke, at alle problemer løses ved, at vi afskaffer militæruddgifterne, men vi anser dem for totalt unødvendige udgifter. Hvad er det en forsikring imod? Vi har jo efter Vietnamkrigen ikke nogen som helst grund til at tro, at krig kan løse nogen politiske problemer i denne verden. Derimod har vi en helt bestemt opfattelse af, at hvis vi bliver ved med at optrappe militæruddgifterne i alle lande og ikke fører en aktiv fredspolitik, så vil den beskyttelse, vi kan få, være at ligne med den, som kendetegner byen Seveso i Italien. Det er den form for forsikring, vi kan få ved at blive ved med at anvende nogle militæruddgifter til fuldkommen nytteløse formål og til investeringer, som ingen som helst beskyttelse giver.

Waldorff (VS):

VS har ikke stillet særlig mange ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det har flere årsager. Vi deltager ikke i ræset med at fremlægge samlede alternativer til finanslovsforslag, vi erkender finansloven som det, den er, et udtryk for den statslige politik, et udtryk for en politik, som stiller sig på kapitalens side. Vi har ingen illusioner om, at det kan være meget anderledes i det her samfund. Der er snævre grænser for den statslige politik, og disse grænser vil først kunne flyttes alvorligt, når styrkeforholdet mellem klasserne bliver forskudt.